

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж4 20/21
11.2.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Зорана Хацића, председника већа, Радмиле Ђурић и Маје Чогурић, чланова већа, у парници тужиоца **Организације произвођача фонограма Србије О.Ф.П.С.**, са седиштем у ..., ..., чији је пуномоћник Дејан Вуковић, адвокат из Београда, Теодора Драјзера 34, против **туженог АА** из ..., ..., чији је пуномоћник адвокат Зоран Павловић из Ваљева, Војводе Мишића 27, ради дуга, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П4 28/19 од 15.10.2020. године, у седници већа одржаној 11.2.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П4 28/19 од 15.10.2020. године у ставу првом и трећем изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена жалба туженог, изјављена против става другог изреке пресуде Вишег суда у Београду П4 28/19 од 15.10.2020. године.

Образложење

Првостепеном пресудом, у ставу првом делимично је усвојен тужбени захтев, па се одржава на снази решење о извршењу Основног суда у Ваљеву Иив 262/18 од 10.07.2018. године у делу којим је тужени АА из ... обавезан да тужиоцу Организацији произвођача фонограма Србије на име главног дуга исплати износ од 20.060,00 динара, са законском затезном каматом од 02.01.2016. године, до коначне исплате.

У ставу другом одбијен је као неоснован захтев тужиоца у преосталом делу, па је укинута решење о извршењу из претходног става изреке ове пресуде којим је тужени обавезан да тужиоцу плати законску затезну камату на износ од 20.060,00 динара почев од 02.10.2009. године до 02.01.2016. године, као и трошкове извршног поступка у

износу од 7.833,00 динара.

У ставу трећем обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 29.533,00 динара, у року од 15 дана.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужени, побијајући је из свих законом прописаних разлога.

Испитујући правилност побијане пресуде, у оквиру овлашћења прописаних чланом 386 у вези члана 402 ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11, са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд је нашао да је жалба туженог неоснована у ставу првом и трећем, а недозвољена у ставу другом изреке.

Према утврђеном чињеничном стању, у тужениковом угоститељском објекту "ББ", је дана ... године вршено јавно саопштавање фонограма са мини линије на шанку, а без претходно прибављене дозволе од стране тужиоца, као организације, која је, сходно цитираним прописима, овлашћена за колективно остваривање права произвођача интерпретатора, и стога је активно легитимисана да наплаћује утужену јединствену накнаду. о чему је састављен и записник.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање, правилно је првостепени суд применио одредбе члана 460 став 4 ЗПП, па је решењем о извршењу у том делу одржао на снази и донео одлуку као у ставу првом изреке. Обавеза туженог на исплату ове накнаде настала је у време када је он био регистрован као предузетник, што, такође, није било спорно, као ни чињенице да је у међувремену од 2009. године туженикова радња престала да постоји, јер је брисана из регистра привредних субјеката, али да, сходно члану 85 став 2 Закона о привредним друштвима, брисањем из регистра не престаје одговорност предузетника који одговара својом имовином за обавезе настале пре брисања радњи из регистра, па је стога тужени обавезан да плати накнаду за јавно саопштавање фонограма у објекту пре него што је туженикова радња брисана из регистра.

Правилна је одлука првостепеног суда којом је одбио истакнути приговор застарелости потраживања уз закључак да се овде на спорни однос између тужиоца и туженог, као правног и физичког лица, примењују одредбе члана 371 Закона о облигационим односима, којим је прописано да потраживања застаревају 10 година ако законом није одређен други рок. Такође, је правилан закључак првостепеног суда да субјективитет туженог, као физичког лица, у време настанка обавезе је био одређен чланом 1а Закона о приватним предузетницима ("Службени гласник СРС" бр. 54/89) којим је прописано да приватни предузетник физичко лице које ради стицања добити оснива радњу и самостално обавља делатност, док је у време пресуђења одређен Законом о привредним друштвима ("Службени гласник РС" бр. 36/11) према чијој одредби члана 83 став 1 и став 2 предузетник пословно способно физичко лице које обавља делатност у циљу остваривања прихода које је као такво регистровано у складу са Законом о регистрацији.

Наведено чињенично стање утврђено је потпуно и поуздано и оно недвосмислено произилази из доказа у списима, које је првостепени суд правилно ценио у складу са одредбом члана 8 ЗПП, и наводима жалбе чињенично стање није доведено у сумњу.

Побијана пресуда није захваћена битним повредама одредаба парничног поступка из члана 374 став 1 и 2 ЗПП, а нема ни битне повреде из тачке 12 став 2 истог члана која се указује у жалби туженог, будући да је, по налажењу Апелационог суда, ожалбена пресуда јасна како у изреци, тако и у образложењу и датим разлозима који су у свему у складу са садржином изведених доказа и стањем у списима.

Неосновани су жалбени наводи да у складу са Уредбом о критеријумима за обрачун вредности накнаде за коришћење тужилац није легитимисан, већ да тарифу за накнаде наплаћује СОКОЈ. Ово стога што је првостепени суд детаљно и правилно образложио из којих разлога не прихвата приговор недостатка активне легитимације који је истицао тужени током поступка, а разлоге за ту одлуку овај суд у свему прихвата као правилне.

Без утицаја су наводи у жалби којима тужени истиче да је рок застарелости између правних лица 3 године, обзиром да се у конкретном случају не ради о року застарелости између правних лица, већ се ради о року застарелости на који се односи члан 371 Закона о облигационим односима којим је прописано да потраживања застаревају за 10 година.

Без утицаја је и навод да је првостепени суд погрешно закључио да тужени није оспорио висину дуга, што је без утицаја, имајући у виду да висина дуга произилази из записника о извршеној контроли и евидентирању јавног саопштавања фонограма који је потписан од стране тужиоцевог контролора, као и туженог АА лично, а које у целости у складу са Тарифом о накнадама коју од корисника фонограма наплаћује Организација за колективно остваривање сродних права произвођача фонограма који је објављен у “Службеном листу СЦГ” бр. 5/06 за годину 2008.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања и заузетог правног становишта, другостепени суд налази да наводима жалбе се не доводи у сумњу законитост и правилност првостепене одлуке, па стога те наводе сходно свом овлашћењу из члана 396 став 2 ЗПП, неће посебно образлагати.

Одбачена је жалба туженог која се односи на други став изреке, у смислу члана 389 став 1 у вези члана 378 став 3 Закона о парничном поступку, обзиром да је тим ставом одбијен захтев тужиоца, па самим тим тужени нема правни интерес за изјављивање жалбе, па је стога и донета одлука као у ставу другом изреке.

Одлука као у ставу првом донета је на основу члана 390 ЗПП.

Првостепени суд је одлуку о трошковима поступка донео правилном применом члана 150, 151, 153, 154 и 163 ЗПП.

Председник већа-судија
Зоран Хацић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић